

Hotel Rankl...

XII.

(Malé ohlédnutí do minulosti i v dnešní čas přítomnosti...)

Pohostinské zařízení hotelu „Rankl“ je pojmenováno po šumavském silákovi, kdy jeho příběh je blíže rozveden v románu „V ráji Šumavském“. Náš významný spisovatel (předchozích století) Karel Klostermann popisuje ve výseči skutečného, zde žijícího člověka - Seppa Rankla, vlastním jménem (Klostermann), který svou mocnou až obrovitou postavou v alegorii příměrů, připomíná silnějšího západního souseda, v jehož nitru je uloženo dobrosrdečně lidsky, citlivé české srdce. Předmětný silák žil na nedaleké samotě, která dnes již neexistuje, ale o které ještě nedávno mluvili i psali mnozí pamětníci. Jedním z nich byl bezesporu i již zemřelý Eduard Steun. I on, popsanou vzpomínku rozvádí v knize „Šumavští rodáci vzpomínají“ (2). Pro Čechy významným se tak stal „Karel Klostermann – spisovatel Šumavy“, který ze svého rozsáhlého díla o Šumavě a zdejších lidech, skoro všechny knihy napsal česky. Na Březníku v současnosti existuje stálá expozice jeho díla, týkající se života spisovatelova i jeho rozvětvené rodiny. Na samém rozhraní společných hranic obou sousedících států, se tak zúročuje minimálně dvacetiletá práce dvou národních sekcí (české a německé), zapsaných spolků, spjatých s touto významnou osobností pro oba národy, která žila, pracovala a tvořila v Čechách, přestože byla národnosti německé, narozené v sousedním Rakousku.

Hotel je situován na Horské Kvildě, dříve známé v původním názvu (Innergefilde), bezprostředně po pravé straně silnice vedoucí ze Zhůří na Kvildu. Samotnou obec tak můžeme chápat předpolím dvou krajů, tu z jedné či druhé strany (Plzeňského nebo Jihočeského) a stejně tak okresů Klatovského a Prachatického. Vydří most je orientačním a dělícím bodem těchto rozhraní, se kterými ráda manipulovala minulá doba, a odkud pocházela i známá rodina Honesů. Kol silnice z obou stran lze nalézt mnohé slatě i mokřadla, které jsou významným rezervoárem vody. Nejznámější zdejší Jezerní slat' již leží v Prachatickém okrese, o malý kousek výš a blíže ke Kvildě. Dnes zde naleznete i často navštěvovaný objekt Šumavského národního parku v podobě jeleního a rysího výběhu v naučné stezce, zde vkusně a moderně zbudované. V těchto slatích kol mostu pramení i Hamerský potok, který ubíhá v meandrech, ve zdání planinou přes celou Horskou Kvildu, aby se při jejím opuštění před vámi rozevřel pohled do kraje. Jeden z nejkrásnějších, co můžete kdy poznat, nad nimiž vaše srdce zaplesá, ať jste domácí či návštěvník a potok přehoupne se ve zlomu blíž k Antýglu i k samotné řece Vydře, v řečiště jak

malované, a proto i často fotografované mnohými návštěvníky. V rozevřeném údolí, ještě ve vrchních partiích Hamerského potoka, za přísného dohledu Sokola (1253 m), občas označovaného i jako (Antýgl) se nad vámi skví a ve zdání třepotá modravá obloha prosvícená zlatavým sluncem, jak křídla skutečného sokola vznášejícího se nad svou kořistí, kde i občasně bělavé mráčky jsou k vidění. Koryto potoka se v těchto místech klikatí v černi obávané šumavské zmije se šedou vlnovkou na svých zádech i bílou hromadící se pěnou v ostrých jeho zákrutech i pozvolných obloucích. Jen trochu stranou jsou patrné i sejpy, kdy se zde rýžovalo v minulosti skutečné zlato. Srdce se vám divoce rozbuší, neboť tento pohled je jeden z těch krásnějších, co lidským okem lze shlédnout. Nelze nemilovat toto místo, kdy vody potoka lemují v jeho rychlém běhu chalupy, zrovna tak laděné jako tmavé vody, které jsou v kontrastu s kůrou laskajících bílých bříz kol nich. Tenké jejich paže slabých větviček s jasně zelenými lístky se dotýkají travin a květů bodláku zvaného ostropestřec Mariánský. Nad jiné cesty bývala zde i Zlatá stezka, tedy jedna z nich, co spojovala Pasov s našimi českými městy i městysy. Tolik v minulosti skloňovaná, kdy nebyla jen stezkou jedinou. Nadto na naši české straně tvořící paprsky tras rozprchlých po kraji. V těchto místech lze také spatřit horský skot plemene Highland se široce rozevřenými rohy majitelky Anny Hones, nejstarší z dcer známé zdejší rodiny i jejího syna Antonína Schuberta mladšího. Její stavení na vás pohlíží z okraje nedalekého lesa, blíž k běžecké stopě, vedoucí kolem z Filipovo Hutí na Horskou Kvildu. O něco níž k ostatnímu shluku zdejších chalup je i stavení Herberta Honese, nejmladšího ze všech z mužského pokolení tohoto, zde známého rodu. To na svahu, v doteku k Ranklu, ale přesto od něho dost vzdálené, lze nalézt i dva penziony. Jeden manželky Gustava a Ilsy Honesů a jejich dalších dcer Ingrid (Inky) i Heleny. Taková je Horská Kvilda, v níž hotel Rankl vyniká i díky tomu, že je u cesty. Opačný pohled od ostatních chalup obce vás Rankl upoutá svou majestátní stavbou, tyčící se na kopci s typickou zvoničkou na střeše, který vždy byl a je podnes hezkou stavbou v ohlédnutí zpět. Ta zvonička je zde snad od nepaměti, neboť byla i na starém stavení Pollaufovo hospody, jak dosvědčuje nejedna fotografie. Obec na výspě klatovského okresu je spojena s rodinou Honesů, ale i s ostatními zde žijícími.

K nim dnes bezesporu patří i rodina Romana Kreuzigera staršího a Martina Jakše, který s manželkou Helenou a se svými dětmi na Šumavě žije. Pohostinské zařízení u cesty má vždycky mnoho předností! To, že naproti uvedenému hotelu je vyřezávaná socha z lipového dřeva Seppa Rankla, u protější chalupy pana majitele Pavla, netřeba zdůrazňovat, neboť je to věc známá a je i k vidění ze silnice. Zrovna tak mnohé je známo o jeho synovi Ing. Pavlu Pavlovi ze Strakonice, který rozpohyboval sochy Moai na Velikonočních ostrovech. Vyprávějí se o něm u nás i v zahraniční různé „story“. V domorodém jazyce Velikonoční ostrovy jsou

známém jako Rapa nui. Leccos bylo odhaleno a leccos je ještě stále tajemstvím, nejen ve vztahu k Velikonočním ostrovům, ale i k naší blízké Šumavě. Z Horské Kvildy vedou cesty i lyžařské stopy po okolí na Zlatou Studnu i dál na Zadov, do místa rodiště další naší legendy ženské bílé stopy Kateřiny Neumannové, kde vlastní penzion. Bývaly i doby, že kolem rychlostí blesku doslova profrčela ve svém tréninkové snažení, když byla na krátký okamžik doma, aby nic nezanedbala či nezpohodlněla, jak často sama říkala... Určitě jste i slyšeli a četli příběh polemiky „Katky“ s redaktory i Šumavským národním parkem ve vztahu k Březníku.

Ještě Martinovo vyjádření o chvílku pozdržím, neboť i já, přestože Pražák křtěný Vltavou jsem měl a mám zdejší kraj nadosmrti rád! Vypěstoval si k němu vztah, jakoby to byla má druhá pupeční šňůra se mnou spojená. Vzhledem k mému stáří to je minulost již dost vzdálená. Žádný přeborník v lyžování jsem nikdy nebyl, i když i později jezdil do Alp (na sjezdovky), neboť mojí příležitostí v dětských letech byla jen višňovka za zadní branou pozdějšího, zde zbudovaného stadionu Dukly Praha, kdy jsem to s Baby, dost slušného kopce často pustil z jedné třetiny šusem a doslova prolétl keřovým plotem, který mne nezabrzdil a já doplachtil až na silnici v rozplácle poloze žáby. Bylo to vždy jednou v roce, maximálně po dobu čtrnácti dnů, neboť potom sníh zmizel a více se již neobjevil. Díky tomu jsem ke sportu měl kladný vztah, protože jsem se nezabil. Když i mé děti časem trochu povyroستly, brával je sám, nebo s manželkou, to podle toho, kdo z nás měl čas a volno věnovat se lyžařské stopě, zejména o zimních i jarních prázdninách, když byl ještě sníh. Auto zaparkoval na Rokytě a k nelibé jejich radosti, je přes můstek nedalekého plavebního kanálu, dostrkal kolem hájenky dál do kopce pod elektrické vedení, průsekem na planinu k Modravě. Sjeli jsme si i sjezdovku, která byla jinde, než dnes stojí lyžařský vlek. Já příkladem a mnohdy s krkolomnými pády, kdy děti pak raději vzaly lyže do ruky a po mé neblahé ukázce sjezdovku sešly. Po silnici jsme si pak všichni od šlapali ještě kus cesty až na louku nad Klostermannovu chatu, nasadili opět běžky a v mírném stoupání pokračovali dál k Filipově Huti. Odtud až na Horskou Kvildu, kde se pokochali přírodou a s vytřeštěnými očima mé děti projely podél Hamerského potoka až dolů na Antýgl, aniž by sledovaly tu krásu kolem. Dole všichni opět svorně vzali lyže do ruky a vyrazili po silnici od mostu přes Vydru na Rokytu. Zde nasedli do auta a s vítězoslavným úsměvem, že se nikomu z nás nic závažného nestalo, dojeli domů do Sušice. To jenom, aby bylo jasno, když Martin Jakš bude o sobě vyprávět, že mezi námi dvěma jsou diametrálně odlišné zkušenosti i mně uběhlý čas...

Vraťme se v časové ose o mnoho let do minulosti, kdy na místě dnešního hotelu Rankl stával Pollafův hostinec v souhrnu čísel popisných 16,17,18 a 20 Horské Kvildy. I dnes je jedno z čísel (18) popisně shodné. V době, kdy zde vedla „Zlatá stezka“ z Kašperských Hor do Pasova, byla

Horská Kvilda jedním z mnoha míst, kde měli za povinnost procházející kupci přenocovat a nabídnout své zboží. Počty karavan čítaly od 35 do čtyřiceti koní a jezdců. Snad neopodstatněným detailem je, že svého času zdejší hostinec byl uváděn pouze s jedním „l“. Posledním z tohoto rodu, kdo opouští rodné stavení zdejší hospody, byl v roce 1946 vystěhovaný Friedrich Pollauf (1914 – 1950). Od svého protějšku se při našem vyprávění dozvídám, že sušický fotograf Michael Fišer, kdesi objevil i starou fotografii hostince, na které je napsáno: „Gasthaus zum Böhmerwald“, pohled je autentický i s Pollaufovou hospodou a zvoničkou. Hostince tenkrát byly doslova rozesety po Šumavě skoro v každé i malé vesničce. Nakonec, zapřemýšlejte, co je jakákoliv vesnice bez pořádné hospody? Hospody byly i místem společenského dění a setkávání místních na venkově. Žilo se v nich samotných i trochu jinak než ve městě, kde komerčnost v jakékoliv fázi byla nejpřednější. Pollaufova hospoda byla v roce 1950 chvíli opuštěna. Záhy však určena „přídělem“ rodině Voldřichů z Horské Kvildy čp. 13. V roce 1952 jim byl uvedený příděl zrušen z důvodu, že stavení požadoval Národní výbor Vimperk. Celý objekt připadl státu. Na čas zde bylo zřízeno školské zařízení pro děti. Schylovalo se však k době, kdy dětí v tomto kraji značně ubylo. Dětem z okolních samot i vesnic nastal tvrdý úděl jejich života (viz. – „Ohraničený svět“ z vyprávění Hildy Egerové, rozené Krickelové z Filipovo Huti. „Příběh z válečné a poválečné Šumavy - 2“, je toho důkazem). V roce 1980 si budovu převzal Útvar hlavního architekta města Prahy a zřídil zde své rekreační zařízení. V té době zde začal také pracovat Gustav Hones jako správce. Léta ubíhala a po „Sametové revoluci“ uvedená budova spadla do klína Okresnímu úřadu Klatovy, který ji pronajímá Gustavu Honesovi a jeho rodině k podnikání a provozování pohostinských služeb. V období let 1990 – 2000 je zde provozován „Penzion a restaurace Hones“. V roce 2000 Gustav Hones náhle umírá a rodina začíná podnikat ve svém vlastním objektu, který je vzdálen jen několik set metrů od dnešního hotelu. Stěžejnost provozu jejich penzionu spočívá na Gustavovo manželce Ilse a její dceři Ingrid - Ince. V rámci pohostinských služeb poskytují tradiční polopenzi. Stavení s penzionem Heleny Honesové je ještě o kousek blíž k hotelu a zde probíhající silnici, vedoucí ze Zhůří na Kvildu. Oba penziony Honesů i vzdálenější „Farma Anna Hones“ jsou ve vzájemném vizuálním kontaktu i přes údolí.

V roce 2004 uvedený objekt dnešního hotelu Rankl kupuje náš bývalý vynikající cyklista Roman Kreuziger starší, který již podnikal v pohostinských službách. Tím se jméno zdejšího pověstného siláka nadobro spojilo se zdejším hotelem. Roman Kreuziger na Prášilech vlastnil penzion „Brücknerův dům“, který byl sice postaven, ale otevřen až v roce 2009. Je to jedna z jeho dalších podnikatelských aktivit po devadesátých letech minulého století. Nostalgické vzpomínání na Romana Kreuzigera staršího nás musí dovést k tomu, že i on byl zlatý ve svém sportovním

snažení v letech 1983 a 1987. Na dalším MS dosáhl na bronzovou pozici a stejně tak na mistrovstvích republiky ve stejném roce. Jeho syn Roman Kreuziger mladší (nar. 6. 5. 1986) se v podstatě potatil a následuje svého otce v jeho stopách. Talent po něm zděděný zúročuje ve špičkové cyklistice na profesionální úrovni, kdy dosáhl výrazných úspěchů v „Tour de France a Grand Tour“, stejně tak v roce 2011 na „Giru Italia“ v silniční cyklistice. Je tak nejlepší český cyklista posledních let působící v týmu: „Tinkoff – Saxo“, dnes již v týmu „Dimension date“. Je i juniorským mistrem světa.

Po všech těch předchozích peripetiích a sděleních se dostáváme v rámci sportovních významností, ve spojení s hotelem Rankl na Horské Kvildě, k dnešnímu hoteliéru Martinu Jakšovi (narozenému také v roce 1986), který jako sportovec bílé stopy povstal z líhně železnorudského běžkařského sportu, přestože se Martin Jakš narodil v Plzni. Jeho rodina se záhy stěhuje na Železnou Rudu, kde Martin vyrůstal od svých školních let. „Naše rodina se přestěhovala na chalupu „Hamr“ u Řezné, která protéká tímto šumavským městečkem a dál pokračuje i po německém území, aby se nakonec její vody spojily se známým a často opěvovaným Dunajem vlévajícím se až mnohem dál do Černého moře v místech známých „Železná vrata“ na pomezí Rumunska a Srbska.“ Na Železnou Rudu se přestěhovali v roce 1991, kdy Martinovi bylo pět let. Jakšova rodina (st.) měla 3 děti. Nejstarší z dětí byla Barbora, Martin druhorozený a Benjamínkem byl Marek. Při svém vzpomínání Martin uvedl, že na Železné Rudě, jen malý kousek od nich je hospoda s názvem: „U císaře Rudolfa II,“ a tak v něm dost často rezonovalo, že jejich „Hamr“ musí být stejně starý. První třídu základní školy a další roky prožil ještě ve staré škole, než se přestěhovala do nových prostor vybudovaných na bývalých pozemcích dříve zde stávajícího rekreačního zařízení MV na Rudě, známé to „Almy“. Po skončení základní školní docházky nastupuje na Sportovní gymnázium v Plzni. V té době se v jeho sportovní kariéře začínají objevovat i první úspěchy. Je v nich zúročen jeho talent pro běžecký sport v bílé stopě. Na juniorském mistrovství světa v Kranj ve Slovinsku v roce 2006 dosahuje na druhé i třetí místo na bedně. Na Rudě je mu i nápomocna Petra Markelová, která byla o něco starší než on a vystudovala Sportovní gymnázium ve Vimperku. V jejích 17 letech se stala juniorskou mistryní Evropy v běžecké bílé stopě. Dnes je z Petry pedagogická pracovnice s vysokoškolským vzděláním, která od bílé stopy neodešla a trénuje naši nadějnou reprezentaci. Při našem vzájemném vzpomínání se Martin Jakš na chvíli zamyslel. „Petra, byla i ta, co mi v mé kariéře pomohla, nejen svým příkladem.“ Na Železné Rudě poznal mnoho dobrých sportovců, mezi nimi i dva v zelených uniformách, Jirku Sýkoru a Jirku Přibíka, kteří byli mnohem starší, ale i zkušenější a šlo od nich leccos odkoukat. Svého času hostoval i ve sportovním lyžařském klubu „SC Zwiesel“ v sousedním Německu. Jeho činnost v tomto sportovním klubu mu také hodně dala.

Domovskou tratí SC Zwiesel byl běžecký areál na Javoru, blíže k Velkému Javorskému jezeru. Získal zde i dobré kamarády. Jedním z nich byl Josef Wenzel, s kterým udržuje přátelství podnes. Setkávali se spolu i při pozdějších mezinárodních závodech. Ve Zwieselu jezdil i v úspěšných letech 2000 - 2002 za dorost. I dnes se spolu oba setkávají při různých slavnostních příležitostech. Oba mají v lyžařském klubu SC Zwiesel uděleno čestné členství na doživotí.

Jeho skutečná sportovní kariéra v běžkařském sportu se mu otevřela v roce 2008, kdy obsadil na mistrovství světa do 23 let v klasickém lyžování na 15 km první místo. V italském Males se jeho předchozí úspěchy z 2. a 3. místa ve Slovinsku opět zúročily, byl opět první. Pak následoval rok 2010 a Olympijské hry v kanadském Vancouveru, kde naše česká štafeta ve složení: Lukáš Bauer, Jiří Magal, Martin Koukal a Martin Jakš skončila na bronzové příčce ve štafetě mužů na 4 x 10 km. Na Olympiádě v Soči v roce 2014 se mu moc nedařilo. Hlavu měl tehdy plnou myšlenek na manželku Helenku, která v té době byla v porodnici a rodila jejich druhou dcerku Dorotku. Martin byl zrovna na trati, kdy běžel štafetu a v průběhu jeho úseku se narodila dcera Dorotka. Sotva seskočil s lyží, už se sápal po telefonu, jak to v porodnici v České republice dopadlo. O čtyři roky později v roce 2018 následoval jihokorejský Pchojngčchang, kde obsadil 8. místo v klasice na 50 km. Opět se u nich toho roku doma rodilo. Manželka porodila syna Theodora. Když se vracel domů zpět ze světa a ze závodů, nikdy nezapomněl na manželku a děti, aby jim nějakou maličkost nepřivezl. Říká: „Zdálo se mi, že děti byly rády, že mne vidí opět doma.“ Rokem 2018 mu kariéra sportovce běžkařského sektoru skončila a vzala za své. Při návštěvě ve světě různých destinací se snažil i trochu poznat tamní krajinu a okolí, pokud to šlo. Většinou si po závodě nasměroval lehký klus za objevování dosud nepoznaného, tamní krajiny, měst i městeček. Ale na nějaké velké prohlídky to nikdy nebylo, málokdy byl dostatek času. Rozhodně ho neminula role tatínka. Jejich prvorozená dcerka Šarlota a narodila se v roce 2012, což je ucelená informace porodu v jejich mladé rodině. Mladí manželé, mají dle sportovního pohledu a nadání, své skóre v počtu dětí stále otevřené. Jejich maximální plán by se měl zastavit u čtyřech dětí! Martin při našem vzájemném povídání řekl. „V ohlédnutí zpět je pro mne nádherné, že se mi můj koníček stal náplní sportovní reprezentační činnosti i dennodenní usilovné tréninkové práce. Mnohdy tvrdé, neohlížející se na druhé i blízké.“ Je rád, že se konečně může i plně věnovat více manželce, své rodině a především dětem. Obdobu toho, co mi sdělil, vlastně prožívají všichni sportovci, kteří jsou umístěni v reprezentaci. Je to prostě vždy dilema, čemu dát přednost.

Mezi tím vším, co popsal, mu nastal i čas, kdy se stačil oženit. Svatební obřad měli na hradě Kašperk a svatební hostinu a veselí po obřadu na zdejší Ranklu. K tomu jen dodává: „To jsme ještě dlouho

netušili, že nás sem jednou osud zavane..." Jeho životní partnerkou se mu stala žena Helenka, která byla také sportovně velmi nadaná, a jak by ne, vždyť její bratr to dodnes stále dokazuje. Chodila i na stejnou školu (Sportovního gymnázia) ve Vimperku jako Petra Markelová ze Železné Rudy, avšak o něco později, neboť je od Petry mladší. Nic nejspíše neprozradím, když sdělím, že sport musel být jednotlivým členům, rodiny Kreuzigerů i Jakšů, dodán sudičkami doslova po lžičce, jako správná medicína, když ještě byli v peřince. I Martinovo manželka vyhrála Český pohár v běžeckých závodech na lyžích. Ještě čas se věnovala i vzdělávání. Přesto svatba jí trochu udělal čáru přes rozpočet v její další sportovní kariéře, neboť později začala plnit i úlohu matky. Do pohostinských služeb se s manželkou zapojili na Prášilech v letech 2010 – 2016 v již zmiňovaném penzionu „Brücknerova domu“. Od svého tchána se také mnohému naučil v oboru podnikání a je rád, že ho taková příležitost potakala. V objektu pohostinského zařízení, co vlastnil jeho tchán Roman Kreuziger starší, se mladí manželé začali starat o jeho chod. „S rukou na srdce a v pravdě, více moje Helenka, nežli já,“ dodal Martin ve vší skromnosti. Na ní byla stěžejnost všech starostí a prací, aby vše řádně fungovalo tak jak má. „Já byl v té době stále ještě vázán k reprezentaci, a tak to pro nás oba bylo dost těžké, zejména když na svět přišlo první dítě, a pak další a další, to se měla věru, co otáčet. To přiznávám a plně si uvědomuji tíhu toho, co všechno vdané ženy, když mají děti, musí zvládnout.“ Po prodeji uvedeného penzionu na Prášilech se přestěhovali na Borovou Ladu, kde dnes žijí ve vlastním apartmánu. Nejstarší jejich dcera Šarlotka chodí do školy a je víceméně samostatná, mladší Dorotka posledním rokem do školky. Plně jim to vyhovuje, protože je zde velmi dobrá obsluha. Na Nejstarší Šarlotku v druhém stupni základní školy bude již nejspíše čekat Vimperk. Do zaměstnání vlastně dojíždí Martin několik kilometrů, v létě i na kole, kdy stačí předtím ještě odvést Dorotku do školky. Někdy jede domů na odpoledne a pak se na výdej večerí vrací zpět na hotel. Je to však vždy podle potřeby a momentálně vzniklé situace. Na Borové Ladě tráví i volné chvíle s rodinou, pokud se nějaké najdou. Jen předchozí zimu byli u Helčiných rodičů, takže to měl na hotel Rankl blíž.

Když nastoupil v roce 2018 v pracovním úvazku na zdejší hotel Rankl na Horské Kvildě, neznal z této branže skoro nic. Hotel před ním opustil provozní pan Kadlec, který bydlí nedaleko a stále na Horské Kvildě. Pracoval zde na hotelu plných 15 let. Nyní v poklidu provozuje v nabídce ubytování ve svém penzionu a je spokojen. Udržují spolu přátelské vztahy. Nejvíce si Martin cení toho, že mu pan Kadlec celý objekt velkoryse předal a upozornil ho na mnohé záludnosti provozu. „Pro mne nová situace znamenala, že jsem byl vhozen rovnou do práce, kterou jsem se musel začít průběžně učit, abych poznal a odhadl správně její potřeby. Zprvu jsem ve zdejších chladných šumavských vodách doslova

plaval a plaval. Hodně mi v mém poznání pomohl i zdejší personál, který zde fungoval a nemohu říci, že špatně. Po těch dvou letech jsem již na tom mnohem líp!" Také dodává, že v personálu lehké změny a obměny provedl, ale pouze jen decentně. Zásadnějších zásahů prý nebylo třeba. Také sděluje, že měl štěstí na slušné lidi i zaměstnance, kteří u něho pracují. Zdá se mu, že na hotelu panuje dobrá atmosféra. A také sám sebe hodnotí, jako hodnějšího šéfa. Občas se prý najdou i momenty, kdy je třeba řešit nepříjemné věci, ale snaží se tak vždy jednat s chladnou hlavou, bez emocí, a to se mu vyplácí. Domnívá se, že to funguje. Také říká, že se postupně učí provozu a nyní se mu zdá, že i hotel již řídí. Rád nabízí lidem a návštěvníkům dobrý produkt, a tak se snaží, aby vše klapalo jak se má. Dílí jeho úspěchy i pozorný pohled tchána, ale i jeho manželky to jen potvrzují. Z počátku mu i dost vadilo, že neměl ani čas naskočit, alespoň na chvíli, do běžecké stopy a trochu se odreagovat od všech těch starostí, kterých měl stále plnou hlavu. Dnes, jak sám říká, má již spoustu věcí srovnaných a práce mu jde i od ruky. Je to možná i tím, že na hotelu dělá dobrá parta zaměstnanců, se kterými je spokojen. Čas od času se zde zastaví i lidé známější, ale to ho prý musí vždy upozornit někdo z personálu, protože na rozpoznávání osobností je prý trochu slabší. Pár jeho bývalých kolegů už tu také u něho bylo a je to vždy moc příjemné. S Katkou (Neumannovou) se také zná. I ona se prý u něho občas zastaví na malé občerstvení. A to dělá hodně! Je hrozně příjemné, když na jednoho kamarádi i bývalí, nezapomenou. Jeho funkce hoteliéra a provozního v jedné osobě se mu tak stala blízká a je za ni rád. Práce ho baví a i se mu daří. Jen problém letošní zimy je nad jiné roky výjimečný svou různorodostí. V průběhu týdne se zde vystřídají čtyři roční období a to zcela určitě žádné návštěvníky nepotěší, když si zrovna chtějí užívat zimy a zimních sportů a ono nic! „Jsem na Šumavě již několik let i moji rodiče a i zdejší starousedlíci si dlouho nic takového nepamatují, jakou byla letošní zima,“ připomněl. V nadsázce tak prezentovaná zima snad jen na papíře a v pohledu do kalendáře, ale jinak opravdu nic. Teď se nám však zvolna blíží jaro, a zda i ono bude jiné, těžko říct. Pamatují si zde místní, že bývávaly i doby, kdy sníh vydržel v zákoutích severních svahů do května a výjimečně i počátku června. Doufejme, že si příroda sama se sebou poradí lépe než my lidé. Zdejší krajina ve středu Šumavy kol Kvildy se zdá i mnohem přijatelnější v bílé stopě pro méně kvalifikované a zdatné, než na Železné Rudě a jejím okolí. Její zasazení v krajině je však stejně malebné, jak v průběhu celé délky samotné Šumavy. Dokáže nadchnout, ale je to i věc názoru a vkusu každého jednotlivce, návštěvníka či závodníka, ale také především jeho zdatnosti, fyzicky a trénovanosti. Blízkost Honesova penzionu mu dopomohla i k tomu si vzájemně pomáhat. Bývalo to zde na Šumavě vždy zvykem i dobrými sousedskými vztahy a někdy i nutností. Zrovna této příležitosti, kdy měl větší a náročnější akci, kterou by sám nezvládl vlastními prostředky a

personálem, požádal o pomoc rodinu Honesů. Občasně si vypomáhají s Inkou při odvozu děti, které jsou školou povinné. „V poslední době také spolupracuji s Aničkou Hones a jejím synem Antonínem Schubertem mladším, neboť jsem již několikrát využil její nabídky na odebrání masa skotu Highland, z kterého náš šéfkuchař Marcel Onder ze Sušice umí udělat precizní steaky.“ Marcel je původně řezník, takže masu rozumí, a to je při jakémkoliv zpracování tohoto produktu to nejdůležitější. Dříve pracoval na hotelu „Kašperk“, na Kašperských Horách. Martin Jakš nemůže říct, že mu zde čas neutíká, to doopravdy říci nemůže. Stále se prý má čemu učit, co poznávat a stále pronikat blíž k tajům pohostinského řemesla tak, jak to zde platilo v dávné i blízké minulosti. K provozu hotelu převzal i většinu bývalých dodavatelů, kteří k němu i historicky patřili. Postupně i v tomto segmentu došlo na lehké změny, takže s některými pokračuje dál ve spolupráci, s jinými se rozloučil. Je to prý jen lehká změna. Pivo však hotel drží stále stejné - Plzeňský Prazdroj! „To je pro mne i míra stálé kvality,“ jen Martin Jakš připomíná. Změnil se zde však dodavatel kávy, a tak na hotelu lze ochutnat značku „Illy“. Říká, „zatím nemám jen odvalu pustit se jako hoteliér do vaření, i když bych to rád jednou uměl.“ Zda však bude mít také čas na sebe, ukáže až budoucnost. Budoucnost, která mu umožní a dá prostor lyžování, jeho zbylému koníčku, který byl tak trochu odsunut na vedlejší kolej. Bílá stopa ho tak stále láká i taková akce jakou je „Přejezd Šumavy“ v zimě na běžkách nebo v létě na kolech. Část bílé trasy vede ze Železné Rudy na Modravu. Znam tu trasu prudkého i pozvolného stoupání kolem Polomu stále výš, kde normální člověk je schopen nechat již v prvopočátku závodu svoji duši, než se dostane k malebnému jezeru Laka. Pak minete Prášily a opět vzhůru k druhému jezeru (Prášilskému) a Poledníku, abyste pak závěrem dokončili sjezd do Modravy. To vše je teprve začátek... Netrénovaní nemají šanci protnout Šumavu od západu k východu!

Okolní příroda je zde úžasná, dokáže pohladit po duši, i když trpí různými neduhy jako je „brouk“ i právě zmíněnými letošními rozmary, a která se s námi vůbec, ale vůbec nedomlouvá a vždy vás dokáže postavit před hotovou věc. Takže my lidé, zde trvale žijící se stále přizpůsobujeme novým a novým podmínkám. Nejspíše je to tak správné, protože člověk jako tvor myslící, jediný ze živočišné říše, dokáže i bez intuitivních podmínek zachovat rod i pohled na tu krásu.“ Krása i devastující pohled na přírodu nás lidi dojíká, tu k úsměvu a radosti, tu i k pláči. Je pak úplně jedno, kde na Šumavě právě jsme, zda na Železné Rudě či Horské Kvildě. Postačuje nám úplně i jen ten chvilkový pocit, že sem právě teď patříme! Ten pocit je vnitřně hřejivý i tím, že patříme mezi milovníky i obdivovatele Šumavy. Lidé na Šumavě žijí již několik století a žilo se zde vždy v nelehkých podmínkách. To teprve dnešní, moderní doba je k nim více vstřícnější díky všem vymoženostem i stále vpřed postupující technice. Je přijatelnější tak pro život i jeho rozvoj, ale není samospasitelná. Stále zde

existují rizika, že přírodní živelní je silnější. To, zejména žádný z návštěvníků nesmí podceňovat. Hory jsou hory a nesou s sebou i svá stálá rizika. „Dnes mi jde především o budoucnost hotelu Rankl, se kterým jsem se již sžil. O jeho spokojené zákazníky, aby se u nás cítili jako doma a zůstal v nich navždy dobrý pocit, že jsou u nás vítáni!“ Pronesl na závěr našeho povídání pan hoteliér Martin Jakš.